

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 235/05-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. septembra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. M. M., bytom B., zastúpeného advokátom JUDr. J. K., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupmi Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 35 Cbi 58/02 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obo 146/04 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. M. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. apríla 2005 doručená sťažnosť JUDr. M. M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorú sťažovateľ na výzvu ústavného súdu doplnil podaním doručeným ústavnému súdu 27. júna 2005.

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej „ústava“) a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupmi Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 35 Cbi 58/02 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Obo 146/04.

Sťažovateľ namietané porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy odôvodňuje okrem iného nesprávnym právnym posúdením veci všeobecnými súdmi, pretože *„prvostupňový súd, ako aj odvolací súd, aplikovali na daný prípad normy súkromného práva, konkrétne Občiansky zákonník ustanovenia § 451 a nasl. Pri aplikácii týchto noriem sa však nevysporiadali s otázkou, či sťažovateľ pri výkone úradnej činnosti môže niesť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie v zmysle súkromnoprávných predpisov. Aplikácia uvedených noriem nie je ani zdôvodnená v rozsudku prvostupňového ako ani odvolacieho súdu“*.

Podľa názoru sťažovateľa došlo *„k porušeniu práva sťažovateľa na súdnu ochranu jednak tým, že súd rozhodol bez toho, aby v právnom poriadku existovalo zákonné ustanovenie, právna norma umožňujúca vydanie rozhodnutia prvostupňového ako aj odvolacieho súdu a tak isto tým, že prvostupňový ako aj odvolací súd sa nevyrovnali pri svojej rozhodovacej činnosti s procesnou obranou sťažovateľa“*.

Sťažovateľ ďalej v súvislosti s porušením základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uvádza, *„že dňa 05. 12. 2001 podal proti konajúcej sudkyňi námietku zaujatosti. Tá napriek tejto skutočnosti vydala dňa 07. 12. 2001 uznesenie sp. zn. 35 Cbi 111/00-182, ktorým vylúčila nárok uplatnený voči sťažovateľovi na osobitné*

konanie (...) Námiетка zaujatosti bola predložená na rozhodnutie nadriadenému súdu až dňa 13. 06. 2003 a rozhodnuté o nej bolo dňa 26. 09. 2003 Najvyšším súdom SR sp. zn. Ndob 310/03 (...) Realizáciou tejto povinnosti až dňa 13. 06. 2003 došlo k neprimeraným priet'ahom v konaní, čím bolo porušené ústavné právo s'ťažovateľa na prejednanie veci bez zbytočných priet'ahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy“.

Porušenie označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy s'ťažovateľ odôvodňuje tým, že krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 35 Cbi 58/02 postupoval v rozpore s právom na prejednanie veci v prítomnosti účastníka konania a právom vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, „*keď dokazovanie vo veci vykonával v neprítomnosti s'ťažovateľa a jeho právneho zástupcu na pojednávaní zo dňa 04. 02. 2004 a pojednávaní zo dňa 27. 02. 2004, pričom v oboch prípadoch sa s'ťažovateľ a právny zástupca ospravedlnili a uviedli dôvod svojej neúčasti na pojednávaní a požiadali o jeho odročenie“.*

Na základe uvedených skutočností s'ťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal nasledovný nález:

„1. Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky JUDr. M. M., bytom B., r. č. (...) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 146/04 z 13. januára 2005 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 35 Cbi 58/02-87 zo dňa 27. februára 2004 porušené bolo.

2. Základné právo JUDr. M. M., bytom B., r. č. (...) na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní pred Krajským súdom v Banskej Bystrici č. k. 35 Cbi 58/02 porušené bolo.

3. Základné právo JUDr. M. M., bytom B., r. č. (...) na prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní pred Krajským súdom v Banskej Bystrici č. k. 35 Cbi 58/02 porušené bolo.

4. Základné právo JUDr. M. M., bytom B., r. č. (...) vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní pred Krajským súdom v Banskej Bystrici č. k. 35 Cbi 58/02 porušené bolo.

5. Zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 146/04 z 13. januára 2005 a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 35 Cbi 58/02-87 zo dňa 27. februára 2004 a vec vracia Krajskému súdu v Banskej Bystrici, aby v nej znovu konal a rozhodol.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť JUDr. M. M. trovy konania na účet advokáta JUDr. J. K., so sídlom B. do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí bez jeho prítomnosti a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané

oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom (...).

Zo sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil, že v konaní o návrhu správcu konkurznej podstaty na vydanie výťažku z predaja nehnuteľností do konkurznej podstaty úpadcu, v ktorom sťažovateľ vystupoval ako odporca, rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 35 Cbi 58/02-87 z 27. februára 2004 tak, že zaviazal sťažovateľa zaplatiť v prospech úpadcu sumu 5 452 680,10 Sk spolu s 17,6 % úrokom z omeškania ročne od 13. októbra 1999 do zaplatenia zo sumy 5 452 680,10 Sk a nahradiť trovy konania. Na základe odvolania sťažovateľa najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 4 Cbo 146/04 z 13. januára 2005 potvrdil rozhodnutie krajského súdu.

1. Tú časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na prerokovanie veci v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom všeobecných súdov, ústavný súd odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu nie je ústavný súd súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky (mutatis mutandis I. ÚS 4/00, I. ÚS 48/00). Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 74/02).

Podstatou tejto časti sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom krajského súdu a najvyššieho súdu v konaní o vydanie výťazku z predaja nehnuteľností do konkurznej podstaty úpadcu, ako aj jeho tvrdenie o procesných pochybeniach v konaní pred krajským súdom, ktorý porušil sťažovateľom označené základné právo na prerokovanie veci v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Ústavný súd stabilne judikoval, že do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne (napr. I. ÚS 24/00, III. ÚS 53/02). K tomu treba dodať, že aj taký zásah podlieha princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu a je preto podmienený tým, že zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne konanie všeobecného súdu nie je napravitel'né účinným procesným prostriedkom alebo postupom nadriadeného alebo inštančne vyššieho stupňa všeobecného súdu.

Podľa názoru ústavného súdu rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 35 Cbi 58/02 z 27. februára 2004, ako aj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obo 146/04 z 13. januára 2005 obsahujú dostatok skutkových a právnych záverov na ich výroky a ústavný súd nezistil porušenie ústavnoprocených princípov konania pred týmto súdom podľa čl. 46 až 50 ústavy.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol, že *„Na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov súd ďalej dospel k záveru, že na strane odporcu zúčtovaním si sumy 5.452.680,10 Sk zodpovedajúcej trovám exekučných konaní sp. zn. Ex-218/99, Ex-219/99, Ex-220/99, Ex-221/99 a Ex-222/99 priamo z výťažku dražby konanej dňa 16. 9. 1999 v uvedených exekučných konaniach, došlo na strane odporcu k bezdôvodnému obohateniu a zároveň ku vzniku záväzku odporcu vrátiť 5.452.680,10 Sk do konkurznej podstaty, pretože podľa ustanovenia § 14 ods. 1 písm. e) ZKV sa celý výťažok z dražby konanej dňa 16. 9. 1999, ktorý v čase vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu ešte nebol vydaný oprávnenému stal jej súčasťou“.*

Rozhodnutie krajského súdu a postup, ktorý mu predchádzal, preskúmal najvyšší súd napadnutým rozhodnutím sp. zn. 4 Obo 146/04 z 13. januára 2005, zo záverov ktorého okrem iného vyplýva, že *„ (...) Uznesením č. k. 25-24 K 197/99 zo dňa 11. 10. 1999, ktoré bolo vyvesené na úradnej tabuli súdu dňa 13. 10. 1999, vyhlásil Krajský súd v Banskej Bystrici na majetok O., a. s., I., konkurz. Vyhlásením konkurzu na majetok povinného došlo v zmysle § 14 ods. 1 písm. d) zák. č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov k prerušeniu konaní vedených pod sp. zn. Ex 218/99, Ex 219/99, Ex 220/99, Ex 221/99, Ex 222/99. Vzhľadom na spôsob, ktorým sa oznamuje vyhlásenie konkurzu, ako aj s tým spojené účinky (§ 13 ods. 4, 5 zákona o konkurze a vyrovnaní) je bezvýznamná námietka žalovaného, podľa ktorej o vyhlásení konkurzu nevedel. Ako vyplýva z ustanovenia § 14 ods. 1 písm. e) zákona o konkurze a vyrovnaní, pre pohľadávku proti úpadcovi nemožno nariadiť výkon rozhodnutia, viesť výkon rozhodnutia, ani vykonávať exekúciu na majetok patriaci do podstaty (...) Ak sa v konaní o výkon rozhodnutia alebo v exekučnom konaní prerušených podľa písmena d), speňažil dlžníkov majetok a výťažok*

nebol vydaný oprávnenému, stáva sa súčasťou podstaty. Trovy týchto konaní sú pohľadávkou proti podstate. V zmysle citovaného ustanovenia preto žalovaný po vyhlásení konkurzu na majetok povinného nebol už oprávnený nakladať s výťažkom z dražby, vedenej v rámci predmetných konkurzných konaní, a teda ani ponechať si sumu 5 452 680,10 Sk, predstavujúci trovy týchto konaní. Jeho pohľadávka sa stala pohľadávkou proti podstate, ktorú si mohol uplatniť v konkurznom konaní. (...)“.

V súvislosti s porušením procesných práv sťažovateľa, ktoré podľa neho spočívajú najmä v tom, „že krajský súd napriek jeho ospravedlneniam a požiadavke odročiť pojednávania, pojednával a vykonával dokazovanie v jeho neprítomnosti“, najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol: „Po preskúmaní uvedených námietok dospel odvolací súd k záveru, že postupom súdu prvého stupňa nebola žalovanému znemožnená realizácia procesných práv, ktoré mu zákon priznáva, pričom neboli zistené vady konania, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O. s. p.) (...)“.

Z takto koncipovaného odôvodnenia všeobecných súdov vôbec nevyplýva, že by súdy rozhodovali v rozpore s existujúcim právnym poriadkom, prípadne sa nevyrovnali s procesnou obhajobou sťažovateľa. Ústavný súd tiež nezistil, že by závery všeobecných súdov boli svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle. Podľa názoru ústavného súdu rozhodnutia všeobecných súdov poskytujú odpoveď na skutkovú a právnu podstatu odvolania sťažovateľa, na samotnú podstatu sporu o vydanie výťažku z predaja nehnuteľností do konkurznej podstaty úpadcu ako i na namietané procesné pochybenia, a preto ich obsah neosvedčuje okolnosti majúce za následok sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na prerokovanie veci v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. V takom prípade ústavný súd nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov všeobecných súdov. Tvrdenia sťažovateľa preto podľa názoru ústavného súdu sledujú len dosiahnutie úspechu v súdnom konaní, čo však nemožno spájať so základným právom na súdnu a inú právnu ochranu a porušovaním princípov súdneho procesu a procesných práv sťažovateľa.

Ústavný súd v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou opakovane vyslovil, že ak sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namietal také porušenie základného práva alebo slobody, ktoré podľa okolností prípadu nemohlo nastať, ústavný súd návrh odmietne ako zjavne neopodstatnený (napr. II. ÚS 70/99, III. ÚS 45/03).

Pokiaľ sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že „*obsahom práva podľa čl. 46 ods. 1 je aj právo na nestranný súd. (...) Dňa 05. 12. 2001 podal sťažovateľ proti konajúcej sudkyňi námietku zaujatosti. Tá napriek tejto skutočnosti vydala dňa 07. 12. 2001 uznesenie sp. zn. 35 Cbi 111/00-182, ktorým vylúčila nárok uplatnený voči sťažovateľovi na osobitné konanie. Námietka sa týkala samotného vzťahu konajúceho sudcu k predmetu konania. (...)*“, ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že uznesenie krajského súdu o vylúčení nároku sťažovateľa na samostatné konanie je rozhodnutím procesného charakteru o vedení konania, ktoré svojimi účinkami nie je spôsobilé privodiť porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Preto ústavný súd podľa § 25 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť.

Vo vzťahu ku rozhodnutiu krajského súdu bolo možné sťažnosť sťažovateľa odmietnuť i pre nedostatok právomoci ústavného súdu, a to s poukazom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože rozhodnutie krajského súdu bolo na základe odvolania sťažovateľa preskúmané najvyšším súdom.

2. Tú časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie základného práva na prekovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní vedenom pred krajským súdom, právoplatne skončenom 21. februára 2005, ústavný súd tiež odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 35 Cbi 58/02 sťažovateľ odôvodnil tým, že „ním vznesená námietka zaujatosti dňa 05. 12. 2001 proti konajúcej sudkyňi bola predložená na rozhodnutie nadriadenému súdu až dňa 13. 06. 2003 a rozhodnuté o nej bolo dňa 26. 09. 2003 Najvyšším súdom SR sp. zn. Ndob 310/03. Realizáciou tejto povinnosti až dňa 13. 06. 2003 došlo k neprimeraným prietáhom v konaní, čím bolo porušené ústavné právo sťažovateľa na prejednanie veci bez zbytočných prietáhov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy“.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Tento účel spravidla nie je možné dosiahnuť po právoplatnom skončení napadnutého konania. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že konanie pred všeobecným súdom (krajským súdom) bolo právoplatne skončené 21. februára 2005 a sťažovateľ sa so svojou sťažnosťou obrátil na ústavný súd až podaním z 20. apríla 2005, t. j. v čase, keď porušenie označeného základného práva už netrvalo, a keď konanie o jeho sťažnosti pred ústavným súdom nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorú ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Pretože sťažovateľ sa v predmetnej veci domáhal ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v čase, keď v označenom konaní na krajskom súde namietané porušenie základného práva už netrvalo, a teda bola odstránená jeho právna neistota v tomto

konaní, bolo potrebné jeho sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z týchto dôvodov odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení rozsudkov všeobecných súdov, ako aj rozhodnutie o vrátení veci na ďalšie konanie sú viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy), ústavný súd sa touto časťou návrhu na rozhodnutie nezaoberal.

Podľa ustanovenia § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde sa k tomuto rozhodnutiu pripája odlišné stanovisko sudcu Juraja Babjaka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. septembra 2005